

sup 5 Indhold

Samarbejdspolitik - vore magthavere, vort krigsvæsen til august 1943

Var den 9. april 1940 danmarkshistoriens største og mest beskidte forræderi?

Jeg er ude af stand til at dokumentere dette.

Den parlamentariske kommissions kommissorium indsnævredes; undersøgelserne måtte først starte fra den 9. april 1940, herved forstærkedes samarbejdspolitikernes position. Dette indikerer i sig selv, at man på forhånd ville bruge alle det politiske systems ressourcer på at feje landsforræderiske anklager ind under gulvtæpperne.

Yderligere blev alle relevante arkiver hermetisk lukket, dermed er vi henvist til gisninger og gætterier.

Kan man sætte lighedstegn mellem kommissionens arbejdsmetoder med undersøgelser for bedrageri i et privat firma, hvor de mistænkte kassebedrøvere sættes til at undersøge deres begåede bedragerier?

Den Parlamentariske kommission var et brud på Grundloven.

Denne siger: Den lovgivende – den udøvende – og den dømmende magt skal være adskilt.

Men her lovgav – efterforskede – anklagede og dømte politikere deres kolleger – deres forbundne kar.

Ved at samle brikker fra de foregående år hændelser, tegner der sig måske et billede, der viser henholdsvis den danske og tyske regerings vurderinger og kalkulationer ved en tysk besættelse.

1. 1937; under samtale med den engelske udenrigsminister Eden i London spørger Statsminister Stauning: *«Kan Danmark regne med engelsk støtte, hvis vi bliver angrebet?»* Svaret var nej!

2. I 1937 udtaler Statsminister Stauning på Nordisk Møde i Lund:

«Danmarks forsvar er et internt dansk anliggende, der ikke vedkommer andre nordiske lande. Har Danmark fået overdraget opgaven som lænkehund eller andre vagtopgaver på Nordens vegne?»

Hermed afviste han enhver tanke om et fælles nordisk forsvarsforbund.

3. I folketinget udtalte han: *«Vor hær og flåde skal ikke blot varetage rent bevogtningsmæssige opgaver, men ved neutralitetskrænkelser skride ind for at hindre, at vort territorium udnyttes af de krigsførende magter».*

4. I sin Nytårstale 1939 sagde Stauning:

«I forening med den uvilje mod krig, som efterhånden er udviklet i befolkningen, er Danmark ført ind i en stilling, der umuliggør alle forestillinger om effektivt forsvarsberedskab».

Den tyske regerings vurdering ved en besættelse?

Den tyske generalstab kendte i detaljer alt om det danske forsvars muligheder. Abwehr havde med sin femte kolonne igennem flere år indsamlet oplysninger.

Eksempler: Alle danske broers bæredygtighed var målt.

Luftlandefyr var opsat i Ålborg ved sportsflyvestævne efterårer 1939. «Hier sehen sie». En tysk efterretningsofficer lusker rundt på Kastellet i København og får kontakt med den danske befalhavende officer. Tyskeren inviteres indenfor og får gratis en rundvisning med alle de-taljer om Kastellets indretning og forsvar.

Jernbanebroer var konstrueret og bygget med sprængkamre, hvilket indebar, at en maksimal ødelæggelse kunne iværksættes hurtigt og effektivt på et minimum af tid.

Grænsegendarmer og personel ved DSB var udannet til og forsynet med sprængstof til ødelæggelse af broer, færgelejer med broklapper. Sprængmidler var udlagt i depoter allerede i marts 1940.

Abwehr havde, i lighed med andre stormagters spionagegrupper, specialuddannede folk, som kunne udføre meget komplicerede aktioner, herunder også mord under enhver form.

Vi må gå ud fra, at Abwehr kendte dele af planen om ødelæggelsen af broer og færgelejer, for to tilfælde belyser dette:

Gerningsmændene 9 Lahousenfolk (Abwehrs specialafdeling) ankommer i civilt tøj på cykel i tre grupper til henholdsvis:

Vejkrydset nord for Padborg, jernbaneviadukten i Padborg og sprængstofdepotet i Tinglev.

Ved jernbaneviadukten i Padborg blev de tre danske grænsegendarmer, som helt tilfældigt opholdt sig der, skudt ned uden varsel af nogen art. Når man fra tysk side handler så håndfast her, men ikke ved nogen andre jernbanebroer, får man let den tanke, at tyskerne tvivlede på, at den gode Palludan Müller bare ville se passivt til.

Derfor gik man i aktion i Padborg, men ikke ved alle de andre broer. (Hjemmetyskere og danske nazister havde forsynet sprængkamrene og broer med et hvidt kryds).

Hitler bemærkede på generalstabsmøde:

«Er det ikke i overkanten, kan vi ikke nøjes med en afdeling politi?»

Respekten for det danske forsvars evne og vilje var således ikke overvældende. Men alligevel giver han udtryk for: Besættelsen skal ske så skånsomt som muligt, men også, at hvis der er modstand, skal denne slås ned med alle til rådighed stående midler.

Reichführer Himmler skal på mødet i Rostock med den danske udenrigsminister P. Munch have haft til opgave at berolige denne, hvis og såfremt en besættelse ville finde sted, ville denne blive så skånsom som muligt, da vi var et broderfolk til det tyske, vi var ariere (Volksgemeinschaft),

Den tyske angrebsplan Weserübung mod Danmark – Norge var fuldt udarbejdet, allerede i 1929 af en tysk officer, som ved evaluering af Første Verdenskrig konkluderede, at Tysklands muligheder for sejr ville have været afgørende forbedret, hvis Tyskland havde besat Danmark og Norge og dermed sikret sig spisekammeret Danmark og malmtransporterne fra Sverige.

Planen var udgivet som bog og kunne købes frit i boghandelen.

Da Hitler beslutter sig for overfaldet på os og Norge, var planlægningen således i det store hele begrænset til at gå til nærmeste boghandler.

Angrebet på Norge forudsatte, at det tyske luftvåben indenfor 12 timer kunne benytte danske flyvepladser til lastning og tankning af deres fly. Tyske flys rækkevidde krævede ikke særlig indsats af et efterretningsvæsen, da man i enhver tysk legetøjsforretning kunne købe bøger, der præcist beskrev hver flytypes rækkevidde.

Aktionsradius og bensinforbrug var detaljeret oplyst.

Med et ganske almindeligt skoleatlas kunne man finde frem til afstandene fra de nordligste tyske flyvepladser til de sydligste norske og med Hovedstadens blå regnebog og en kugleramme som hjælpemiddel forsøgt at beregne bensinforbruget, ville de være kommet til det resultat, at luftstøtte til de tyske styrker i Norge ikke kunne gennemføres uden mellemlandning og tankning i Danmark.

Mere præcist i Aalborg.

Havde vor regering – vor krigsminister og ledende militærekspert denne viden? Sandsynligvis for – man handlede derefter. Det vender vi tilbage til.

Tyskerne skulle kunne lande og starte inden 12 timer fra angrebets start. Tyskerne skulle derfor på forhånd kende Danmarks og Norges holdninger, vilje og muligheder for at etablere et forsvar.

3. april, 1940: Oberst Hans Oster, Abwehr risikerer sit liv ved at begå højforræderi; alligevel lækker han oplysningerne om det forestående tyske angreb, da han vurderer, at kunne Aalborg holdes i 12 timer og flyvepladserne ødelægges, var Hitlers fiasko i Norge sandsynlig.

Oster bliver sammen med chefen for Abwehr, Canaris, og mange andre henrettet **9. ende april 1945** i forbindelse med von Stauffenbergs attentatforsøg på Hitler.

Rostock Myten?

Fra flere forskellige sider er det påstået, at der var indgået en aftale mellem den tyske og den danske regering om, at besættelsen skulle ske uden dansk modstand; men af hensyn til Danmarks omdømme i udlandet skulle et mindre «teaterstykke» opføres.

Danske soldater døde forgæves under opførelsen.

Man har endog beskyldt udenrigsminister Munch for at have indgået en sådan aftale ved et møde i Rostock. Herom er endog ført en retssag med det resultat, at skribenten Jon Galster blev dømt for injurier.

Udenrigsministeren har godt nok været i Rostock på det omtalte tidspunkt, men undersøgelser viser, at han også forhandlede med tyske autoriteter for at få en søn løsladt.

Sønnen sad fængslet sigtet for homoseksualitet. Sigtelsen var alvorlig, da straffen var meget streng i Hitlertyskland.

Derfor tilbagevises myten. Men er der andre muligheder?

Socialdemokrat og krigsminister Alsing Andersen beder Rechnitzer om en redegørelse for Aalborg Flyvepladsers betydning i tilfælde af krig. Allerede her forekommer proceduren bemærkelsesværdig; hvorfor spørger han ikke sine eksperter?

Flyvepladserne i Aalborg er uden betydning», udtaler admiralen.

(Den bataljon, der skulle sikre flyvepladserne, blev forflyttet så langt væk **d. 7. april**, at den ville være ude af stand til at forstyrre tyskerne d. 9. april.)

Vidner forsvarsministerens adfærd om mere eller mindre slet skjulte uoverensstemmelser i den øverste forsvarsledelse? Har forsvarsministeren en skjult dagsorden? Spørger han der, hvor svaret kan forventes at passe til den socialdemokratiske politik?

Lammer han hærledelsens handlekraft?

Skulle svaret passe til eventuelle aftaler?

Den danske regerings forsvarspolitik var officielt tilsyneladende klar. Der skulle gøres modstand ved neutralitetskrænkelser, men hvis Tyskland satte et regulært angreb ind, skulle man, efter, at neutraliteten var markeret, standse kampene.

I modsætning til hærchefen støttede flådechefen dette synspunkt, og det kan være forklaringen på, at forsvarsministeren så ensidigt læner sig op ad admirals vurderinger, som uanset hvor elendige de end var, passede som fod i hose i det politiske spil.

Hærens Efterretningstjeneste gentager den fra gesandtskabet modtagne advarsel, men udvider advarslen mod Skandinavien til også at omfatte Narvik.

6. april; møde hos forsvarsminister Alsing Andersen; Generaløjntant Prior foreslår indkaldelse af årgangene 1930-35, og Generalmajor Gørtz anbefaler sikringsstyrken indkaldt, hvilket skulle være en hurtigere og mere effektiv løsning.

Fik man informationer? De strømmede ind i en lind strøm, man kunne blot læse dagens aviser.

8. april; Rio de Janeiro (troppetransportskib) torpederes ved Kristianssand; nordmændene bjærger regulære tyske invasionsstyrker. Meddelelsen bringes på avisernes løbesedler, de ansvarlige ministre behøvede ikke at lede i avisspalterne efter advarslen. Af avisteksten fremgår, at de reddede kommanderes på tysk. Ordret citeres kommandoerne fra kajkanten:

«Marineinfanteri opstilling dér, bjergtropper dér, osv.»

Torpederingen blev foretaget af polsk ubåd, som efter Polens kapitulation var undsluppet, og som nu opererede fra England.

8. april; general Prior henstiller to gange, at sikringsstyrken indkaldes, og at der foretages troppeforskydninger. Han afvises, men nådigst får han tilladelse til at sætte hæren i alarmberedskab.

Rechnitzer fik også denne tilladelse for flådens vedkommende, men undlod. Beviser hærledelsens forslag dens uduelighed med hensyn til at føre krig i 1940? Kan deres taktiske indsigt henlægges til slaget ved Dybbøl Mølle i 1864 og til Første Verdenskrigs skyttegravskrig?

Gørtz gjorde intet **før den 9. april**, han forudså ikke angrebet på Norge. Flyvemaskinens opfindelse var forbigået også hans opmærksomhed. Horisonten var indsnævret til fordums tider.

Admiral Rechnitzers indsats og flådens er bemærkelsesværdig.

Lad os se på flåde og kystforsvaret; øverstkommanderende var admiral Rechnitzer.

Alt artilleri på samtlige kystforter var sat ud af drift.

Alt uddannet mandskab var sendt på ferie; tilbage var en flok kartoffelskrællere, som ikke havde nogen forudsætninger for at gøre modstand. Ved indsejlingen til Københavns Havn var:

Alle minefelter desarmerede, man kunne sejle ret igennem minefelterne. Isen havde ødelagt armeringen, sagde man efter krigen.

På Langelinjekajen var kajpladsen ryddet, skibe var kort før de tyske troppetransportskibes ankomst forhalet af ukendte personer, så tyskerne kunne vade tørskoet og absolut uhindret i land. Afstanden fra Langelinje og til vor flådes største bastion er under 200 meter. De danske vagtposter, hvis der var nogen, måtte selv med bind for øjnene og høreværn kunne have set og hørt det militære opbud.

Rechnitzers indsats for fædrelandet Danmark var for «meget», selv for danske søofficerer. Resultat? Han bliver gået, som det hedder i danske administrative kredse. Afskediget i nåde, men med pension, knap en måned efter besættelsen.

Admiral Rechnitzers belønning for veludført arbejde

Rechnitzer havde været til Hitlers 50 års fødselsdag, givetvis med regeringens viden og billigelse; her førte han hyggelige og venskabelige samtaler med Hitler og storadmiral Raeder, som vor admiral var en stor beundrer af.

Det var storadmiral Raeder, der overtalte Hitler til Weserübung, men har vor admiral redegjort for de danske synspunkter og overbevist de tyske aggressorer om, at Danmark kun vil opføre et mindre teaterstykke, og intet andet, af hensyn til vort omdømme i udlandet? De hyggelige samtaler gav resultater også på anden vis.

1. november; 1939:

I Rechnitzers dagbog kan ses følgende notat. Afskrift:

«Frokosten hos den tyske gesandt von Renthe-Fink forløb overordentlig behagelig.

Til at begynde med overrakte gesandten mig storkorset med nogle venlige ord, hvorpå jeg takkede.

Herefter overbragte marineattachéen admiral Raeders lykønskning og senere kom lykønskningstelegram fra admiral Steffan i Stockholm.

Ved frokosten holdt gesandten tale med tak for min indsats på forskellige områder og nævnte, at dekorationen for mit vedkommende var: Det Tyske Riges højeste udmærkelse.

Over for Pontoppidan blev det nævnt, at kun Ribbentrop og von Neurath var indehavere af ordenen».

(Nazisterne havde haft store problemer med at finde en udmærkelse, eller grimasse, der ikke kunne såre rettroende nazister, al den stund, det var almindelig kendt, at Rechnitzer var halvjøde.)

Om selve besættelsens forløb, henvises til andre bøger, hvor den foreligger belyst i detaljer, men lad mig pege på den danske officer A. R. Jørgensens bøger.

«Spionage mod Danmark».

«9. ende april. De spildte muligheders dag» og

«Ebbe Gørtz, generalløjtnant».

Var der andre muligheder end at kapitulere?

Kort fortalt, d. 9. april er A. R. Jørgensen indstillet på og klar til kamp som dansk officer, hvis man da ellers ville give ham tilladelse til at udføre den gerning, han var uddannet til, ansat til, og som han havde fået løn for.

Dette er bemærkelsesværdigt og nok i modsætning til flertallet i officerskorpset, men mest bemærkelsesværdigt er, at han senere bliver ikke blot et aktivt medlem af modstandsbevægelsen trods hærens forbud mod dette, men også, at han tildeles og udfylder en ledende post som afsnitsleder for modstandsstyrjer i et af Københavns distrikter.

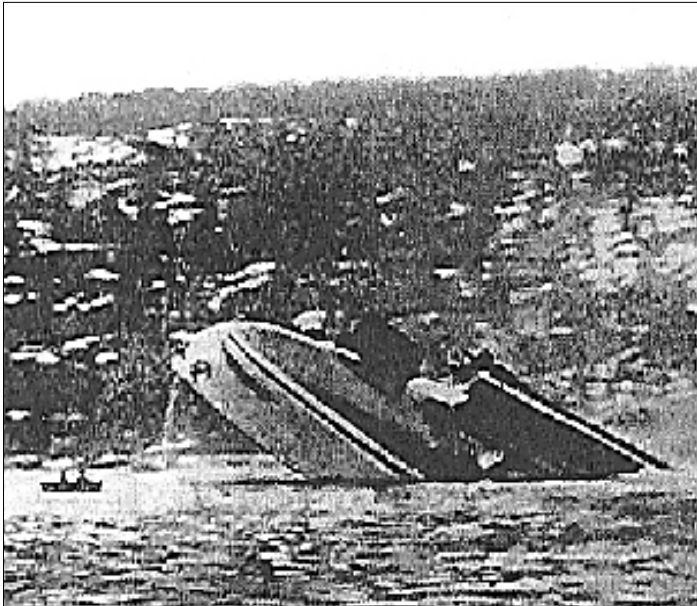
Stemmingsbilleder fra de første af de fem forbandede år.



Officiel modtagelse.

Ålborg flyveplads

«Velkommen, har rejsen været anstrengende?»



Fæstningen Oscarsborg i Oslofjorden blev bombet fra luften mindre end en time efter, at man havde sænket det berømte tyske krigsskib Blücher.

Flyene startede fra Aalborg. Danmarks vilje – evne til forsvar var af vital betydning for de militære, tyske planer i Norge.

Vigtigst var Aalborgs Flyvepladser.



Billedet illustrerer ganske godt nazificeringen af dansk politi:

Kan du se forskel eller kan du se komikken?

Strækmarch og nazihilsen. Gemt – glemt?

Fyns Forum den **19 januar 1941**.

Uddrag fra Statsminister Staunings taler:

«Vi må forberede os på at indgå i det nye Europa – Nyordningen vil stille krav til Danmark. Danmark må gå ind i de nye baner for samvirke og samhandel»

Studenterforeningen den **8. Marts 1942**.

«De små stater har intet at frygte, de vil beholde deres selvstændighed. Kun på det erhvervmæssige, møntmæssige, militærpolitiske og udenrigspolitiske område må ledelsen være fælles og bestemmes af Tyskland».

Var der overhovedet noget tilbage?

En statsminister på de skrå brædder Statsminister Vilhelm Buhls stikkertale 2. september 1942

«Sabotage er en af de alvorligste forbrydelser, der kan begås mod et krigsførende land, og i almindelighed kendes der for sådanne forbrydelser i de krigsførende lande kun en straf, nemlig dødsstraf.....

Den danske regering føler derfor et stort ansvar med hensyn til bekæmpelse af sabotage og lignende forbrydelser. Thi opretholdelse af ro og orden må for regeringen stå som den første pligt under varetagelsen af vort lands interesser i denne situation.

Men regering og politi formår ikke alene at skabe den ro og sikkerhed, som er en betingelse for, at forholdene også fremefter kan udvikle sig som hidtil. Hertil kræves **medarbejde** af alle gode kræfter i vort folk.

Vær med til at gøre det klart for alle, og navnlig de unge, at den, som begår sabotage eller hjælper med dertil eller overfor myndighederne tilbageholder viden om sabotageplaner eller undlader at medvirke til opklaring af sabotage handler mod sit fædrelands interesse. Fra dem, hvis mål det er at undergrave et godt forhold mellem Tyskland og Danmark, hvilende på gensidig hensyntagen og forståelse, mangler det ikke på tilskyndelser til at søge en konfliktsituation bragt til veje her i landet, og i propagandaen herfor blander sig også røster i udlandet.

Tænk på, hvor skæbnesvangert det ville være at give efter for sådanne opfordringer, skæbnesvangert ikke blot for den enkelte, men for land og folk.

Lad ikke de få ubesindige, hensynsløse få lov til at drive deres spil og ødelægge den rolige tilstand, som alle besindige danske vil være om.

Norske holdninger – civil ulydighed det værst tænkelige?

20.02. 1942. Mellem 8.000 og 10.000 af Norges omkring 12.000 lærere protesterer mod tvunget medlemskab af nazistisk fagforening, der er første led i Quislings forsøg på at oprette en nazistisk stat i Norge.

25.02. Det norske Quisling-regime betragter lærerprotester mod tvunget medlemskab af nazistisk fagforening som officielle opsigelser og lukker skolerne på grund af «mangel på brændsel». Skolerne anvendte træ som brændsel.

06.03. Det norske undervisningsministerium modtager tusindvis af protestbreve mod lukningen af skolerne. Det anslås, at op mod 10 procent af den norske befolkning deltog i protesten.

07.03. 300 norske lærere «indkaldes til samfundstjeneste».

15.03. Deadline for norske læreres accept af Quisling-regeringens samfundstjeneste.

20.03. Norsk politi deltager i arrestationen af 1.000 mandlige lærere.

Lærerne i Sydnorge sendes til kz-lejren Grini ved Oslo, hvor kun tre af lærerne underkaster sig og bliver medlemmer af nazisternes fagforening.

31.03. De norske lærere i Grini flyttes til Jøstadmoes kz-lejren ved Lillehammer, 200 km nord for Oslo. Hertil kommer i alt 387 lærere.

15.04. 500 norske lærere sendes fra Jøstadmoes via Trondheim til kz-lejr i Kirkenæs i Nordnorge.

22.05. Quisling, hans regimes undervisningsminister og landets politichef ankommer til Stabekk gymnasium, som omringes af norsk Gestapo. «*I har ødelagt alt for mig*», råber Quisling til lærerne, som arresteres.

22.05. De lærere, som havde været fraværende under Quislings besøg på Stabekk gymnasium, melder sig selv til politiet. De vil også arresteres.

09.07. Norsk pacifist i kz-lejr. Den norske pacifist Olaf Kullmann dør i kz-lejren Sachsenhausen. Hans norske medfange i Sachsenhausen, Øverland, skriver digtet Olaf Kullmann.

16.09. Quisling-regimet giver op og begynder hjemsendelsen af lærerne fra kz-lejren i Kirkenæs. Jeg kan anbefale et besøg på Gjenrejsningsmuseet i Hammersfest. www.Gjenrejsningsmuseet.NO Her vises videooptagelser fra tyskernes tilbagetog med den brændte jords taktik i Finmarken og begåede krigsforbrydelser hovedsageligt med klip fra tyske propagandafilm.

Krigslykken vendte

1943; 2. februar Tyskerne kapitulerede i Stalingrad.

13.05 Tysk kapitulation i Tunis. Tyskernes forårs- og sommeroffensiv på Østfronten var endt med knusende nederlag. De russiske offensive trængte tyskerne tilbage på «sejrrige», elastiske tilbagetog.

10.07; Allieret landgang på Sicilien; Mussolini tages til fange. Japannerne overfalder Pearl Harbour. Hitler erklærer USA krig.

Tyske straffe

3.02; 12 personer idømmes fra 1 -10 års fængsel for hjælp til kaniner (faldskærmsfolk).

27.03; 8 dømmes for sabotage fra 1,5 til 4 års fængsel i Aalborg. Sabotager næsten dagligt mod fabrikker og jernbaner overalt i landet. Afdeling indrettes i Horsens Statsfængsel til afsoning af straffe afsagt ved tysk krigsret.

Er der sammenhæng mellem tyskernes nederlag ved fronterne og den øgede tyske terror i Norge og Danmark?



Stemmedeltagelsen var rekordhøj 91 %; men befolkningen fulgte ikke modstandsbevægelsen.

Kun 20.000 stemte blankt.

Marts – Rigsdagsvalg – maj kommunalvalg

Danske holdninger

23.03; 1943; Rigsdagsvalg = Folketingsvalg i dag;

Rigsbefuldmægtigede dr. Werner Best beder i skrivelse til Auswärtiges Amt om, og får tilladelse til at gennemføre Rigsdagsvalget.

05.05; Kommunalvalg; kommunisterne opstiller «illegale lister» og får overalt overraskende stor tilslutning, størst med 19 % af stemmerne i Nakskov.

De «lovlige» partier valgte nationalistisk bragesnak med sang og blafrende Dannebrog som baggrund. De var dygtige og på trods af, at de førte en tvetunget tale gjorde propagandaen indtryk. Danskeren gik til valgurnerne under sloganet: STEM DANSK. Hvad det så end kunne være.

Christmas Møller opfordrer fra London til at stemme på de gamle partier. Modstandsbevægelsen opfordrer til at stemme blankt. Her anes en splittelse; sandsynligvis med baggrund i de forhold som rådede i et besat og underkuet land. Et frit valg i et frit land havde sandsynligvis afdækket mudderpølene og dermed forårsaget et ganske andet forløb.

Da disse to valg af historikere og andre er blevet og stadig fortolkes med ret så varierende og modstridende udsagn bringes her nogle hovedpunkter. Det bliver derefter op til dig at finde din personlige vurdering og fortolkning.

Nogle endnu ubesvarede spørgsmål.

Valgperioder var udløbet, og valgene skulle derfor foretages i henhold til eksisterende valglove.

Formål og interesser? Tyskernes? Samarbejdspolitikernes?

Samarbejdspartierne formål var udover den traditionelle, indflydelse – magt, ønsket om og håbet på en folkelig opbakning bag samarbejdet med tyskerne.

Hvis DNSAP (nazisterne) ikke gik frem, kunne det tolkes som et uigenkaldeligt nej – farvel til nazismen og en bekræftelse på, at vælgerne sluttede op om vort parlamentariske og demokratiske system.

Hvorledes kan/skal afstemningen tolkes?

Ingen tvivl, hos nazisternes medløbere:

Valgresultatet var belønning for et godt samarbejde.

(Best 1) «Det danske nationalsocialistiske partis ringe resultat har næppe overrasket nogen, da den danske partifører i de sidste år har ført en overordentlig slet personalepolitik og trods åbenbare begunstigelser ikke har formået at forklare tyske holdninger og hensigter og dermed vinde en større tilhængerskare»

Best' økonomiske støtte til nazipartiet ophørte.

I det følgende refereres til dokument (Best 1) af Hauptmann R. Daub Feldpostnr.: 17 632 H Qu. Af d. **2.4.43**. stilet til Oberst von Wedel, Oberkommando der Wehrmacht, Bendlerstrasse 13/ 15, Berlin.

(Best. 1) oversat i uddrag: Best' synspunkter:

«Folkeafstemningen vil uden tvivl gå over i historien som en bekræftelse på samlingspartiernes resultater. Valgresultatet vil bekræfte den stærkt tyskvenlige regering og en række af dens medarbejders succes.»

.....Dr. Bests formål er bevise det danske folks tilslutning til samarbejdspolitikken, dermed kunne han bedst fortsætte og sikre dansk industri og landbrugs leverancer til Tyskland og bevare en smuldrende popularitet i førerhovedkvarteret.

.....Dr. Best har nu fået sin politik berigtiget, idet Danmark i dag har leveret 100.000 t. flæsk til Tyskland, lige så meget smør, fedt og andre varer (meget nær den tyske befolknings behov for en måned) og at det i også fremtiden gælder om at sikre disse enorme leveringer. Frem for alt må hele vor politik overfor danskerne være indrettet herpå.

15.05. 1943. Kong Christian d. 10. holder en radiotale, hvori han vender sig skarpt mod sabotagen, hvor bl.a. ordene: «forkastelige handlinger af ansvarsløse personer kan have de alvorligste følger for enkeltpersoner og for samfundet».

Talen var i forvejen afstemt med regeringen.

1943: 27. januar; B&W bombes af RAF

En afdeling på otte Mosquitomaskiner fløj ind over Vestjylland, fortsatte over Sydfyn og Sydsjælland og steg op til stor højde ude over Østersøen. Her slog de motorerne fra og satte i et svæv kursen direkte mod København. Flyene havde igen slået motorerne til, da de fløj ind langs Amagers kyst.

Målet for angrebet var Burmeister og Wain på Christianshavn, en fabrik, der producerede dieselmotorer til ubåde. Samtidig med, at angrebet fandt sted, forespurgte man i det engelske underhus, hvor længe vil den engelske regering tolerere, at B & W fremstiller motorer til tyske ubåde?

Man må sige, at svaret faldt ret prompte. Der er skrevet en meget levende og meget spændende beretning om flyvernes livsfarlige tur, som foregik i et modbydeligt vejr med en meget ringe sigt, som blev næsten katastrofalt dårlig, da vindspejlene isede til. Men netop fordi de strøg hen over Nordsøens bølgetoppe, nåede de uset den jyske Vestkyst. Hver maskine havde fire bomber á 250 kg. På Christianshavn faldt 32. De danske aviser fik tilladelse af den tyske censur til at udmale englændernes meningsløse bombardement af en åben by og dens danske civilbefolkning, og hvor elendige englænderne var til at ramme målet.

Skaderne på B & W var overskuelige, efter at have fejlet glasskår op kunne produktionen fortsættes. Bombardementet var det sidste, som de allierede rettede mod industrianlæg i de besatte lande, fordi bombardementerne i Holland og Frankrig havde mange civile ofre.

En anden virkning blev, at danskernes holdning til sabotage ændredes – enhver med lidt fornuft kunne se da Bopa sprængte Maskincentralen og standsede al produktion i en længere periode, at sabotagen var billigste løsning.



En del af de bomber, der faldt i boligområder var tidsindstillede, hvorfor store boligområder blev evakueret.

Alligevel dræbtes syv personer, 26 såredes, den materielle skade på B & W var på to millioner kroner. Skaderne udenfor værftet beløb sig nogenlunde til det samme.

Selv den største dumrian vidste, at denne nabo var B & W. Alle fire bomber var tidsindstillede, én blev fjernet af dansk militær. Bomberne fra fly nr. to og tre faldt i og ved sukkerfabrikken, de fire sprang straks, tre blev demonteret. Den sidste blev sprængt i maskinhallen, som blev ødelagt.

De fire bomber fra maskine nr. fem ramte damperen Baldur, et tag og værftets arkiv. Bomberne fra fly nr. seks var alle tidsindstillede, de blev bortsprængt, hvorved drejerværkstedet og Christianskirken blev beskadiget.

Første fly i angrebsbølgen udløste sine bomber to sekunder for tidligt, de faldt derfor alle på Islands Brygge i beboelsesejendomme.



I aviserne skortede det ikke på dramatiske billeder fra beboelsesejendomme, en sukkerfabrik og en lommetørklædefabrik, som stod i lys lue, men det blev kun lige blev nævnt, at naboejendommen til Sukkerfabrikken også var ramt.

Portræt af en kriger

Dir. Dir. Dr. Riff (Dr. Poff. Min. Anlin),
O.P.R. Børninfant. Min. Dirig. H. P. P.
Jap. Rolf Dr. Gumpel, Douglas M. M.
Aband: Jan. Lt. Gøtz Bri
med sinne Abanduffen.

Kopi: Bests dagbog side for den 30. juni 1943.

Da tyskerne vurderede, at den danske hær og marine for at udgjorde en fare i tilfælde af en allieret invasion, planlagde de at afvæbne dem. Planen lå klar februar 1943 under kodeordet Safari.

Bemærkelsesværdigt er det, at admiral Vedel ikke deltog i middagselskabet, og at hærens og flådens reaktionsmønstre var mildest talt ret så forskellige den 29. august 1943.

Da der ikke foreligger referat fra mødet – og arkiver er lukkede, overlades vi endnu en gang til at formode og gisne.

Endvidere kan det undre, at de i august så farlige personer frigives fra interneringen som værende ufarlige i oktober 1943.



Her forlader generalmajor, chef for generalkommandoen og velsagtens de danske forsvarstyrker Kastellet d. **9. ende april 1940** om morgenen, efter at have overgivet sig og dermed det danske forsvar.

Tidspunktet er 20 minutter efter tyskernes indtagelse af Kastellet.

General Prior nåede dog at smutte ud af køkkendøren. Findes der i denne verdens historie en ansvarshavende for hærstyrker, der har overgivet sig så hurtigt til fjenden?

Burde Gørtz og det danske krigs-væsen findes i Guinness rekordbog?



Standsmæssigt påklædt paraderer Gørtz med sabel for SS Frikorps Danmark.

Hvad har verdensrekordindehaveren Gørtz sagt i denne situation?



Sablen ville Gørtz aflevere ved interneringen i **august 1943**, men den tyske general afslog tilbuddet.

De var jo venner!

Sablen blev senere fundet af dansk soldat i kosteskab og afleveret, så Gørtz igen kunne kæmpe for Gud, konge, politikere og fædreland.



Her ser Gørtz ret sur ud, han paraderer med russisk general.

De knyttede næver er den kommunistiske hilsen:

Rød Front.



Noget mere munter tager Gørtz afsked dog uden sabel med den engelske general Dewing



Kompasset rundt.

Den nu øverstbefalende for modstandsstyrkerne Ebbe Gørtz holder tale i Ryvangen maj 1945.

Hær og flåde d. 29. august 1943

«Kampe» mellem dansk forsvar og tyske hærenheder 23 faldne.

Flåden sænker sine skibe; enkelte fartøjer når svensk havn. Tyskerne tager 500 gidsler; historiebøgerne har side op og side ned beskrevet flådens heltedige indsats, men ikke et ord om, hvor meget ubeskadiget materiel hæren og flåden gav tyskerne.

Hvor meget materiel, der blev overgivet, ved jeg ikke for nærværende; hvor og hvorledes tyskerne anvendte det, foreligger heller ikke oplyst.

Den danske hær udleverede krigsmateriel ved flere lejligheder. 9 engelske fly blev skudt ned i april 1940 ved Ålborg med danske kanoner.

1942: november – gavebod – krigsmateriel udleveres – ved at udlevere 6 motortorpedobåde risikerede man at komme i krig med England. Blandt udstyret var støvler og tæpper for at de tyske stakler ikke frøs på de russiske stepper.

Opgørelser bl. a. fra Viggo Hjalp viser, at hæren også udleverede materiel ved andre lejligheder blot ikke til modstandsbevægelsen.

Tyskerne fik d. **29. august 1943** for 700 mill. Kr. ubeskadiget materiel af den danske hær; – funktionsdygtige våben, klar til den nazistiske undertrykkelse af Danmarks og Europas folk.

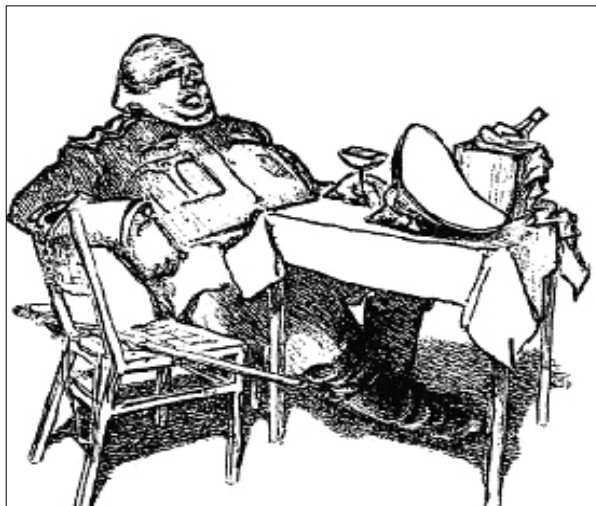
Tyskerne fik Flådens og Hærens virksomheder med en omfattende maskinpark og med et omfattende udstyr på flådestationerne til reparation af skibe – helt og aldeles ubeskadiget – med funktionærer og specialuddannede arbejdere klar til at forsætte.

BOPA måtte for at rette på danskeres stolte image sabotere flere af det danske krigsvæsens virksomheder. (Hærens Flyvetropper – Hærens Våbenarsenal eksempelvis)

Så vidt jeg kan skønne, er der stort set ikke fjernet – «stjålet» – andet materiel fra Hærens depoter af ansatte i forsvaret, end hvad smedevend Christian Staffe fjernede. På et tidspunkt, hvor vi ikke kunne spise os mætte, købte BOPA sprængstof af tyskerne for penge indsamlet på arbejdspladserne.

Med Lille Svend spiste jeg på det tysk beslaglagte Hotel Nordland.

En konfrontation med en tysker, vi tidligere havde forulempet skærpede ikke appetitten.



Frank fortæller, at han, som er flygtet fra Falster til København, har fået illegalt logi hos en familie, når han meldte afbud til en aktion, var grunden den, at han har taget arbejde som bagerikarl.

Han skal tjene til leverpostejen, fordi hans «nassen» på familien, som huser ham, er så belastende Børnene sidder jo forsultne ved bordet dag efter dag.

Politikerne kunne som tyskeres gode samarbejdspartnere gå hjem og sove bag lille mors ryg til krigen sluttede, de var fredet i klasse A. Officererne kunne efter interneringen bo hjemme helt legalt til langt hen på efteråret **1944**. For tyskerne var de stadig vennerne, samarbejdspartnere.

Der overførtes 30 millioner kroner til illegalt arbejde fra Socialministeriet. Beløbet blev administreret af Arbejdsgivernes Hjælpefond. Størsteparten af dette beløb blev udbetalt som løn til danske officerer efter frigivelse fra interneringen i 1943, og efter at hærledelsen havde beordret officererne til ikke at gå aktivt ind i den del af modstandskampen under Frihedsrådets ledelse.

De var ikke længere en fare for tyskerne.

Hærens lille generalstab modarbejdede den aktive modstandsbevægelse og gjorde det fromt og lydigt.

Eksempler:

Den skæve Våbenfordeling og mordforsøget på BOPA og Holger Danske ved Brigadens landsætning, vender vi tilbage til.

Det danske forsvar repræsenterer nu i vore dage, hvor der er fred og ingen fare, en hær, der da vort land var i krig, blev beordret til, og betalt for ikke at kæmpe for friheden og som for flertallets vedkommende adlød.

Forsvaret havde to hovedopgaver under krigen, det skulle undgå kamphandlinger, således at det ubeskadiget og udhvilet efter befrielsen kunne sikre samarbejdspolitikernes tilbagevenden til den magt, de var frataget af et kæmpende folk. (Folkeoprøret **august 1943**).

Nogle af Den kolde Krigs omkostninger og efterdønninger var en hidtil uhørt intolerance. Er det netop denne intolerance, der er ledetråden for statsministerens hjemmeside, «befrielsen 1945».

Ligger en stor del af forklaringen i, at man for enhver pris vil undgå, at den danske befolkning får viden om, at den jævne, danske borger, hvor også Danmarks Kommunistiske parti var repræsenteret, kæmpede og betalte ofrene?

Havde forsvaret andre muligheder end afholdelse af gavebod?

Som undskyldning for den udviste passivitet har man hævdet, at det skyldtes hensynet til civilbefolkningen, destruktion af f. eks. ammunition var et uoverskueligt risikomoment.

Påstandens værdi i virkelighedens verden kunne efterprøves ved en sammenligning af lagrenes beliggenhed i forhold til bebyggelse.

Nu har jeg ikke en krigsmæssig uddannelse, men kun lidt snusfornuft og den forvildede unges erfaring som sabotør.

Kunne man ikke lade ammunitionen ligge og blot ødelægge kanonerne? Ødelagte kanoner ville gøre ammunitionen overflødig. Kanonerne var forholdsvis lette og hurtige at smadre.

Hvis telefonforbindelserne var afbrudt, kunne man måske sende en kontordame af sted på cykel, hvis man ikke selv turde, og lade hende bede de lokale smede, automekanikere, gas og vandmestre osv., om at møde op med skærebrændere o.l. udstyr.

Jeg er 99,9 % sikker på, at der på alle kaserne var smede, eller værnepligtige smede, der kunne håndtere det lokale skærebrænderudstyr. Uden at vide, hvor mange kanoner man havde de forskellige steder, er det som gammel smedesvend, min klare opfattelse, at ca. 20 smede med 10 brændersæt uden unødigt larm, i dybeste stilhed, ville kunne rydde en kaserne på få timer uden at støje. Men selv en skærebrænder var et ukendt begreb for vort forsvars ypperstepræster.

Sukker i brændstoffet? Brændstof, som var en af tyskerne største mangelvarer, kunne man blot lade sive ud, eller fylde lidt sukker i tankene.

Sukker var rationeret, men hvad med lidt syre i køretøjernes brændstoftanke? Et lille beskidt trick, som må forudsættes bekendt selv i de højtuddannede officerers kredse og i det tvungne pensum i uddannelsen i krigskunstens mysterier.

Hvis også det var for farligt, kunne man vel finde og anvende gummihandsker til operationen? Intet krævede en højere uddannelse, intet krævede andet end god vilje, men den havde man ikke.

Typisk var: Ved flere kaserne stod de danske soldater vagt helt ubeskyttede, uden nogen form for dækning.

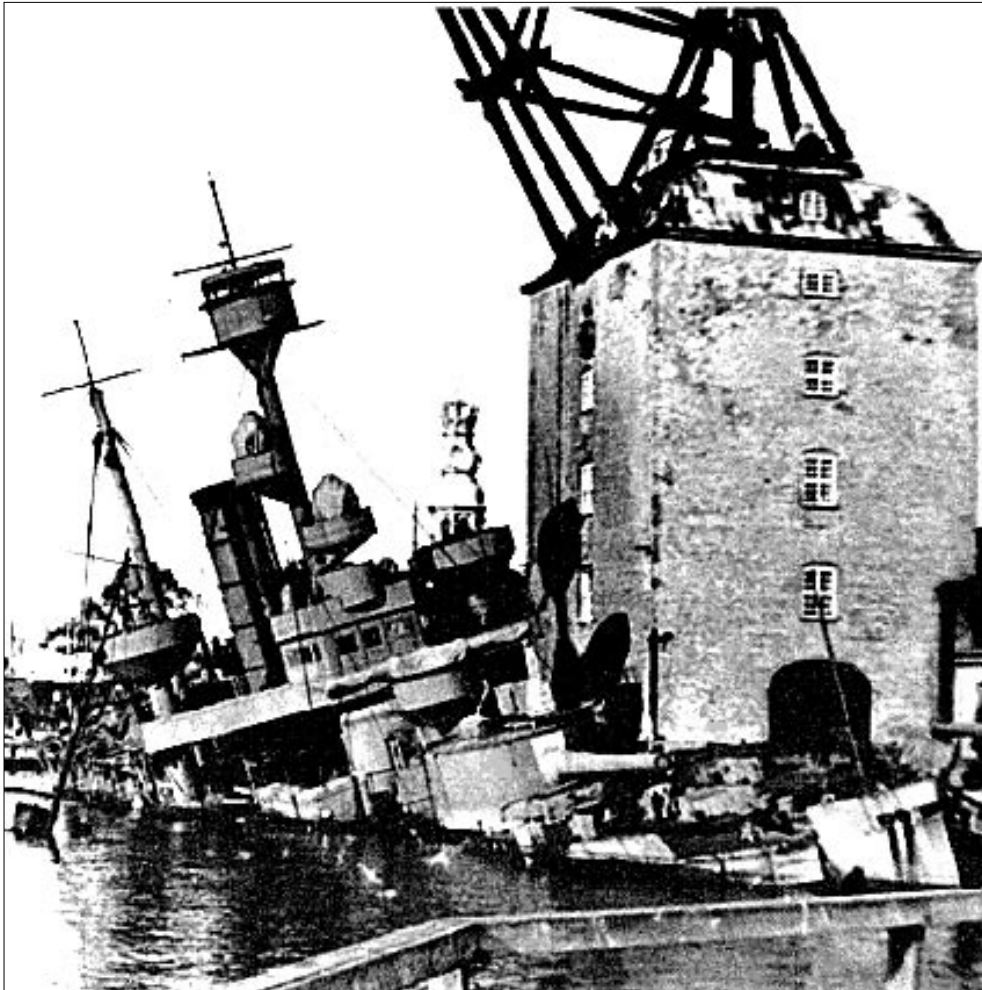
Resultat? Ved Gernersegades Kaserne i København blev vagten skudt ned. Mord?

Hvis det var det, hvem var da de ansvarlige?

Vi unge, forvildede, hensynsløse sabotører vidste, at en tysk vagtpost ikke kunne afvæbnes.

Han ville af hensyn til sin og værnemagtens ære (og en tur i en dødspatrolje) sætte sig til modværge lige så længe, han kunne trække vejret. Tyskerne var naive nok til at antage, at danske militarister havde samme æreskodeks.

Derfor skød tyskerne den danske soldat ned uden varsel.



Flådens indsats er vi stolt over, officererne handlede på trods af politikerne, de kunne måske have smadret mere materiel på land, men kan vi ikke blive enige om, at de gjorde dog trods alt noget, selv om de var danske.

Disse forvildede, unge, danske soldater griner fjoget med deres smadrede geværkolber.

Hvad kunne de ikke have udrettet, hvis de havde haft duelige officerer til at føre sig?

